

JEZIČNI SAVJETODAVAC STJEPKO TEŽAK

Marko Samardžija

Filozofski fakultet, Sveučilište u Zagrebu

Sažetak - U članku se, na odabranim primjerima, prikazuje opsežan savjetodavni i puristički rad Stjepka Težaka. Podrobnije se raščlanjuju njegova stajališta o mjestu, naravi i imenu hrvatskoga jezika te odnos prema terminološkim dvojabama, sinonimnosti u leksiku i posuđenicama u hrvatskome jeziku.

Ključne riječi: Stjepko Težak, njegovanje jezika, jezična kultura

1. Profesor Stjepko Težak (1926.-2006.) zamislivu «prosječnu govorniku» hrvatskoga bio je poznat ponajprije kao (su)autor udžbenika «našega» (hrvatskog) jezika za osnovnu školu, jer se prvi njegov udžbenik pojavio još potkraj pedesetih godina prošloga stoljeća, što je nedavno potaknulo nesumnjivo pretjeranu tvrdnju kako «ni jedan učenik u Hrvatskoj već gotovo pola stoljeća, nije završio osnovnu školu, a da nije učio hrvatski jezik iz njegovih (Težakovih – M.S.) udžbenika». Pa ipak, iz popisa objavljenih radova profesora Težaka razvidno je da se u njegovu bavljenju hrvatskim jezikom još od polovice sedamdesetih godina (v. npr. «Jezik», XXII., 59-60 i 152-153) pojavljuju savjetodavni radovi. Takvi će radovi u njegovu opusu postupno zauzimati sve važnije i istaknutije mjesto, navlastito od sredine osamdesetih godina, kad je u tjedniku «Školske novine» počeo voditi jezičnu rubriku «Riječ». Kako je rastao broj članaka u toj rubrici, bivalo je sve očitije da će se oni, svi ili izabrani, kad-tad naći između korica knjige. Tako su «Školske novine» 1991. objavile Težakovu knjigu *Hrvatski naš svagd(a)šnji*. A kako je opet u promijenjenim hrvatskim sociolingvističkim prilikama, uz rubriku u «Školskim novinama», od početka devedesetih, Težak dolazio u druge prigode govoriti i pisati o jezičnoj kulturi, pravilnosti i čistoći hrvatskoga, dogodilo se da su ti njegovi tematski komplementarni kroatistički radovi gotovo u pravilnim vremenskim razmacima postupno «pretakani» u knjige: *Hrvatski naš osebujni* («Školske novine»: Zagreb, 1995.), *Hrvatski naš nezaboravljeni* (Tipex: Zagreb, 1999.) i *Hrvatski naš (ne)podobni* («Školske novine»: Zagreb, 2004.).

U te četiri knjige ukupno je oko tisuću stranica. Oduzmemo li u takvim izdanjima uobičajene «dodatke», tj. bilješke, kazala riječi i popise korištene literature i izvora, ostaje devet stotina stranica autorskoga savjetodavnog teksta! Upravo zahvaljujući tomu «uknjiženju» svojih radova postao je Stjepko Težak najplodnijim hrvatskim jezičnim savjetodavcem od osamostaljenja Republike Hrvatske. S obzirom na činjenicu da su Težakove savjetodavne knjige, i zbog autoriteta stečena pisanjem udžbenika i bavljenjem metodikom nastave hrvatskoga jezika, mnogima (p)ostale omiljeno i pouzdano stručno štivo uz čiju se pomoć mogu lako otkloniti bar neke jezične nedoumice, zaslužuje taj dio njegove kroatističke djelatnosti nešto više pozornosti.

2. Već je rečeno da su radovi skupljeni u četiri spomenute knjige nastajali u relativno dugu razdoblju i u različitim prigodama i povodima i to se na njima nerijetko dosta lako uočava. Mnogim čitateljima tih knjiga to jamačno neće smetati jer za kontakt s takvim knjigama postoji u Hrvata nekoliko u proteklih stotinu godina prešutno prihvaćenih «dobrih razloga». Tako, budući da se u mnogim normativnim djelima hrvatskoga standardnog jezika još od kraja XIX. stoljeća ustrajno zagovaraju (nameću) mnoga rješenja koja hrvatska jezična zajednica u svojoj komunikacijskoj praksi jednako ustrajno nije ni prihvaćala ni prihvatila, na mnogim je mjestima, napose u području hrvatskoga leksika, uočljiv raskorak između kodificiranoga ili kodifikacijom nametnutoga s jedne i komunikacijski prihvatljivog i prihvaćenog s druge strane. Nadalje, za nove komunikacijske potrebe nužno je pronaći prikladna rješenja u hrvatskome. Kako ni do danas nemamo središnje nacionalno stručno mjesto za oblikovanje sustavne jezične politike i jezično planiranje, jezična zajednica je sama pronalazila rješenja, nerijetko i više njih, pa se tako pokazalo da, usuprot izreci, i od viška ponekad može «boljeti glava». Nikako se ni ovdje ne smiju prešutjeti nedoumice koje u znatnu dijelu hrvatske jezične zajednice još uvijek postoje oko hrvatsko-srpske razdjelnice koja je, iz političkih razloga, (pre)dugo bila tema *non grata*. A kad je te političke nepoželjnosti nestalo, trebalo je *stručno argumentirano* pokazati mjesto i narav te razdjelnice, jer su u tome, češće negoli se pretpostavlja(lo), (ma kako god dobronamjerna) pretjerivanja i «presijecanja» samo tvorani doprinos «u korist vlastite štete». Konačno, uza svu višedesetljetnu obvezatnost temeljnoga školstva, većina govornica i govornika hrvatskoga iz škole izlazi s nedostatnim i slabim poznavanjem vlastitoga standardnog jezika. Kako pak to neznanje ipak često može biti smetnjom, tijekom XX. stoljeća postupno se oblikovalo i učvrstilo uvjerenje kako se bar dio nesigurnosti i neznanja, proisteklih iz nesustavnoga učenja (i pouke!) hrvatskoga, može uspješno i bezbolno nadomjestiti «krhotinama» iz savjetodavnih djela. Navedeni, kao i drugi razlozi bili su Stjepku Težaku, kao afirmiranu i upućenu kroatistu, itekako dobro poznati i s njima se, kao što je razvidno iz mnogih članaka, pripravno i uglavnom uspješno hvatao u koštac.

3. Za stjecanje koliko-toliko cjelovite predodžbe o tematsko-problemskoj širini Težakova savjetodavstva bit će korisno navesti naslove «poglavlja» u koja je, priređujući knjige, razvrstavao članke, jer već ti naslovi rječito posvjedočuju

širinu Težakova zahvata u dvojbenu, sporno, manje poznato ili nepoznato, u mnogo toga što hrvatski jezik čini hrvatskim ili mu, kao zališno, smeta, pa i šteti. Tako su članci u prvoj od četiriju spomenutih knjiga razvrstani u sljedećih deset dužinom nejednakih cjelina: «Jezik naš današnji», «Jezične mijene i zamjene», «Književni jezik i njegovi pratioci», «Jezik u medijima i umjetnostima», «Pravopisne nedoumice», «Dvojni oblici», «Plodnost rječotvorja», «Značenjske tančine», «Riječ u rečenici» i «Presadenice i posuđenice iz tuđih vrtova». Razvidno je, dakle, da je Težakovo savjetodavstvo znatno šire od uobičajena jezičnog purizma i, pogotovo, jezičnog čistunstva (u nas najčešće svedena na «trijebljenje» i «progon» tzv. nepravilnih i nehrvatskih riječi iz hrvatskoga!?). U Težakovim se člancima umješno i uspješno kombiniraju širenje znanja o hrvatskome jeziku, jezične pouke, promicanje načela jezične kulture, spoznaja o funkcionalnoj, prostornoj i vremenskoj razgođenosti hrvatskoga leksika s purističkim, a gdje je potrebno i s purifikatorskim preporukama. Tako je i s cjelinama u ostalim trima knjigama: u drugoj («Moć i ljepota riječi», «Osebnosti jezika hrvatskoga», «Jezični savjetodavci», «Jezični uljezi», «'Nova' hrvatska riječ», «Jezične nedoumice»), u trećoj («Riječi zaboravljene», «Riječi hrvatske», «Riječi tuđe i posuđene», «Riječi srpske i slavenske», «Riječi bliskoznačnice», «Riječ pjesnička») i u četvrtoj («Hrvatski na povijesnoj vjetrometini», «Ne/podobne, ne/poćudne, ne/pogodne, ne/prikladne i druge riječi ovima nalik», «Sudar naravi, prirode, čudi i značaja», «Blagoglagoljivi glagoli»). Razvidno je, dakle, da je Težak pisao o naravi hrvatskoga jezika i njegovu odnosu prema srpskomu i ostalim slavenskim jezicima, o pravopisnim poteškoćama i dvojbama, o svojim hrvatskim prethodnicima u jezičnome savjetodavstvu, o novim, ali i o nepravedno «proskribiranim» i zbog toga prividno zastarjelim riječima, o posuđivanju i posuđenicama, o tvorbi riječi i hrvatskim nestandardnim i substandardnim idiomima, o osebujujoj naravi jezika (lijepe) književnosti. Iako su mu u tome na pomoć bili dobro poznavanje hrvatskoga jezika i mijena u hrvatskome sociolingvističkom pejzažu i dosadanje spoznaje jezikoslovne kroatistike, napose standardologije, ipak se ne smije smetnuti s uma činjenica da je Težaku savjetodavcu od velike pomoći ponajprije bio vlastiti rad: gramatičarski (od *Pregleda gramatike hrvatskosrpskog jezika za osnovne i druge škole*, 1966.), dijalektološki (npr. važna studija «Ozaljski govor», 1965.), tekstološki (*Jezični prijelomi i mijene u hrvatskoj umjetnosti riječi*, 2002.), stilistički (*Između jezika i stila*, 2005.), (jezično)metodički (npr. *Govorne vježbe u nastavi hrvatskosrpskog jezika*, 1964. i niz kasnijih izdanja, *Gramatika u školi*, 1980., *Teorija i praksa nastave hrvatskoga jezika*, 1-2, 1996./97.). Spomenutu bogatu i raznoliku standardološku problematiku kojom se bavio Stjepko Težak u svojim savjetodavnim radovima i knjigama u ovakvu radu, po naravi stvari, nije moguće prikazati u cijelosti, nego tek u izboru, na razini ilustracija. Zato će ovdje na nekoliko odabranih primjera biti predstavljene glavne značajke Težakove skrbi za kulturu hrvatskoga jezika.

4. U knjigu *Hrvatski naš osebujni* uvršten je članak «Sjaj i bijeda imenovanja i svrstavanja jezika hrvatskoga» (str. 17-21) koji je važan za razumijevanje Težakovih pogleda na hrvatski i njegov odnos spram srpskoga. «Ništa što postoji,

a čovjek spozna, ne može biti bez imena, a zbog težnje za što točnijom spoznajom niti bez smještaja među srodne pojave. No u tom bude sjajnih uzleta i bijednih padova. Glede toga hrvatski jezik ide u red osebnih pojava, osobito u odnosu na ovu bjedonosnu nesjajnu sastavnicu naslovne sintagme (tj. «sjaj i bijeda» - M.S.)» (str. 17). U nastavku iznosi Težak potvrde za hrvatsko ime hrvatskoga jezika u prošlosti, navodeći i razloge zašto se hrvatski tako često, i silom i milom, u javnoj i strukovnoj porabi, u prošlosti nazivao različitim drugim, «nandomjesnim» i «složenim» nazivima, a tu su naviku, iz raznih razloga, neki zadržali do naših dana. Pokazuje kako je *hrvatski jezik* jedinstven skup lingvističkih i sociolingvističkih sastojnica koji njegovi govornici prepoznaju kao bitnu sastavnicu svoga nacionalnog identiteta i zato ga upravo, poput drugih naroda, nazivaju svojim nacionalnim imenom. Pozoran čitatelj ovoga članka sada će se, možda, upitati «A zašto se onda u ovdje spomenutim (a od česti i u navedenim) naslovima Težakovih djela pojavljuju drugi nazivi (*naš, hrvatskosrpski, hrvatski ili srpski*) koje ovdje odbacuje?» Kako god to današnjim, posebno mlađim govornicama i govornicima hrvatskoga bilo neobično (pa i neuvjerljivo), odgovor je samo jedan: To je dug vremenu u kojem Hrvati nisu smjeli ono što su htjeli, a morali su ono što im je nametano. Možda je baš ovo prikladna prigoda za podsjećanje na jedan važan i u međudobi pomalo zaboravljen događaj iz nacionalnog i Težakova života. Kad se na pragu sedamdesetih godina XX. stoljeća, u vrijeme hrvatskoga proljeća, uz dašak slobode, postavilo pitanje o imenu službenoga jezika i nastavnog predmeta u tadanjoj SR Hrvatskoj, odluka je, naravno i očekivano, donesena u korist naziva *hrvatski jezik*. To tadanji unitaristi i navodni čuvari bratstva i jedinstva nikako nisu mogli prihvatiti pa se (i) o tome pitanju žustro raspravljalo 11. studenoga 1971. na sjednici Prosvjetnoga savjeta Hrvatske. Ostalo je zabilježeno da je Stjepko Težak tada, braneći naziv *hrvatski jezik*, uz ostalo rekao da hrvatski narod ima jedino u SRH «i nigdje drugdje na svijetu prirodno pravo da svoj jezik naziva hrvatskim». Dodao je također da ne vidi zašto bi 80% Hrvata moralo čekati da se o tom pitanju izjasni «15% Srba u Hrvatskoj» (v. knjigu S. Ostojića *Javni dnevnik. Zagrebački kulturni i društveni horizonti 1952.-1980.*, Zagreb, 1981., str. 286).

5. Sve promjene u izvanjezičnoj zbilji, u svijetu oko nas, nove spoznaje, nova tehnička postignuća i naprave, promjene odnosa u društvu, sve to zahtijeva svoje imenovanje i tako, potičući njegovu polifunkcionalnost, iskušava gipku postojanost standardnoga jezika. To se dogodilo i s pokretom za ravnopravnost spolova i feminizmom koji su, još na pragu sedamdesetih godina prošloga stoljeća, potaknuli profiliranje nove grane jezikoslovlja koja se uobičajeno naziva feminističkim jezikoslovljem (v. o tome npr. knjigu I. Sammel: *Einführung in die feministische Sprachwissenschaft*, Berlin, 1995.). U hrvatskome taj je utjecaj postao zamjetan ponajprije u nedoumicama oko tvorbe mocijskih parnjaka ženskoga roda za zanimanja u kojima su žene u poredbi s muškarcima posta(ja)le brojnije, većinom ili uvjerljivom većinom. Problem je bio utoliko veći što postojeći tvorbeni predlošci (npr. *učitelj-učiteljica*) iz različitih razloga nisu pokadšto bili dostatni (usp. npr. imenice *dopisnica, govornica* ili *slušalica* koje su već postojale kao lek-

semi ili nemogućnost da se od nekih imenica muškoga roda tvori mocijski parnjak ženskoga roda, npr. *pisac*). A kako, kao što je već rečeno, nije bilo obrazloženih pravodobnih stručnih prijedloga, u praksi su se spontano, sukladno promijenjenim komunikacijskim potrebama, počele pojavljivati dvostrukosti i trostrukosti. Tako se pojavila trijada *pedagogica*, *pedagoginja*, *pedagoškinja*. Članak Stjepka Težaka o toj trilemi (on bi rekao o *tripletu*) vrlo je ilustrativan za taj tip njegova savjetodavstva. Nakon što je konstatirao da je riječ o aktualnu i važnu pitanju, pokazao je kako se (kojim tvorbenim sredstvima) imenice ženskoga roda u hrvatskome tvore od imenica muškoga roda ističući da su sve tri spomenute imenice dobro (pravilno) tvorene. Ali, kako nije posrijedi samo općeleksičko, nego i terminološko pitanje, nužno je (bilo) odlučiti se za jednu. Zato u zaključku članka Težak kaže: «Pravilne su sve tri. Čini mi se da je u zagrebačkim školama uvriježeno – *pedagogica*. Nekima se to ne sviđa jer ih podsjeća na umanjenice, deminutive. Ali zašto nas *prijateljica*, *drugarica*, *učiteljica*, *voditeljica*, *poštarica* ne podsjeća na deminutivnost? To ne bi trebalo biti razlogom za odbacivanje *pedagogice*, *psihologice*, *biologice*, jer se i od tih imenica mogu tvoriti umanjenice: *pedagogičica*, *psihologičica* itd., ako nam baš trebaju (kao i *učiteljčica*, *prijateljčica* itd.). Kako je ipak sufiks *-inja* jednoznačniji, stilski neutralniji, a ne izaziva danas glasovne promjene kao *-kinja* (š mjesto g), dao bih porednost *pedagoginji*, a to znači i *psihologinji* i *biologinji* itd.» (*Hrvatski naš svagda/š/nji*, str. 97). Budući da je navedeni članak napisan u osamdesetim godinama, zanimljivo je pogledati je li taj Težakov prijedlog naišao na odjek, i na kakav, u jednojezičnim rječnicima hrvatskoga koji su objavljeni dosta godina nakon članka. Anić uopće nema preporučene *pedagoginje*, a ima *pedagoškinja* s odrednicom konstr.(uirano) i *pedagogica* s odrednicom žarg.(onsko) (*Rječnik hrvatskoga jezika*, Zagreb, ³1998., s.v. pedagog). *Rječnik hrvatskoga jezika* (ur. J. Šonje, Zagreb, 2000., s.v. pedagog) ima samo *pedagoginja*, a *Hrvatski enciklopedijski rječnik* (Zagreb, 2002., s.v. pedagog) ima *pedagogica* s odrednicom razg.(ovorno), *pedagoginja* s odrednicom neodm.(ačeno) i *pedagoškinja* s odrednicom konstr.(uirano). Pa, je li Težakov trud u ovome pitanju bio uzalud(an)? Teško! Prije bi se moglo reći da su dva od tri rječnika u očitu raskoraku sa stanjem u hrvatskome (standardnom!) jeziku koji se u njima leksikografski opisuje.

6. Stjepko Težak vrlo je često i, očito, rado pisao o brojnim primjerima sinonimnosti u hrvatskome leksiku, tj. o primjerima u kojima značenjska granica između dvaju, triju ili više leksema nije posve oštra, ili je takvom, neoštrom doživljavaju govornici hrvatskoga, pa jedan leksem, šireći značenje u komunikaciji, postaje sve češći i tako prema pasivnom leksiku, uglavnom neopravdano, potiskuje ostale «konkurentne». Takvima je člancima u svakoj od njegovih savjetodavnih knjiga posvećen poseban odsječak: u knjizi *Hrvatski naš svagda(š)nji* desetak članka pod zajedničkim naslovom «Značenjske tančine» (str. 124-149), a u knjizi *Hrvatski naš osebujni* pretežito su takvi članci u poglavlju «Jezične neodoumice» (str.159-244). U trećoj knjizi (*Hrvatski naš /ne/zaboravljeni*) poglavlje s takvim člancima ima nedvosmislen naslov («Riječi bliskoznačnice»), str. 199-

276), a slično je i s četvrtom (*Hrvatski naš /ne/podobni*) u kojoj su takvi članci u odsječku naslovljenu «Sudar naravi, prirode, čudi i značaja» (str. 101-120). Naravno, u tim se člancima pokazuje da je njihov autor «tradicionalist», jer ni sebe ni čitatelja ne opterećuje spoznajama leksičke semantike, semskom i komponentnom raščlambom značenja itd. (iako bi to kadšto pripomoglo uvjerljivosti razlaganja). Međutim, pozorno čitanje tih članaka odaje nam zaljubljenika u hrvatsku riječ, oprezna savjetodavca kojemu je stalo do toga da se čuvanjem značenjskih nijansa spriječi osiromašenje aktivnoga leksika hrvatskoga jezika sukladno maksimi *qui bene distinguit, bene docet*. O tome sam na jednome mjestu kaže: «I kad je jednoznačna, kad nema sinonimnog para, ni istoznačnice ni sličnoznačnice, riječ je mnogolika, raznolika i u značenjskom smislu polivalentna... Ali riječ i u svojoj biti nosi razloge za svoju mnogolikost, jer riječ je kao i kameleon – prilagođuje se svojoj okolini, dobiva boje, mirise, pa i nijanse značenja u skladu s riječima s kojima se nađe u društvu, to jest u skladu s kontekstom ili govornom situacijom. Riječ iščupana iz (govorenog ili pisanog) teksta nikad nije više ono što je bila u tom tekstu. Odatle i mnogi nesporazumi u citiranju, u polemikama s istrgnutim citatima, u tumačenjima tuđih iskaza.» (*Hrvatski naš svagda/š/nji*, str. 124)

7. Premda je pisao i o fonološko-pravopisnim i morfološkim dvojbama, nedoumicama i kolebanjima, pa i o tzv. novim riječima, Težaku su, uz pitanja spomenuta u prethodnome odlomku, bili važni i utjecaji kontakata koje je hrvatska jezična zajednica uspostavljala s govornicima drugih jezika. Najjasniji su rezultat tih kontakata posuđenice, jedno od tradicionalno važnih pitanja hrvatskoga savjetodavstva i purizma još od vremena Pavla Rittera Vitezovića (1652.-1713.) i njegova «zlatnog pravila» u vezi s tim («Človik najdičnie svoju halju nosi, a šta doma nie, to se vani prosi.»). I u pitanju posuđenica Težakovo je motrište jasno i prihvatljivo. Unatoč tomu što se, okrenut praktičnomu i poučnomu, u svojim savjetima i preporukama očito klonio prevelikoga teoretiziranja, Težak je i o pitanju posuđenica, istina *passim*, ostavio jasno formuliranih načelnih stajališta, npr. «U svakom slučaju, dobro je prije upotrebe tuđica...razmisliti ne bi li nam u danom kontekstu bolje ili bar jednako dobro odgovarala koja naša riječ...» (*Hrvatski naš svagda/š/nji*, str. 181). A svojih se «pravila» prilično dosljedno sam pridržavao, što mu je, naravno, priskrbilo glas dosljedna i vjerodostojna savjetodavca koji postupuje u skladu s poznatom maksimumom iz Mažuranićeve velepjesni: «Dobar pastijer jer što veli inom i sam svojijem potvrđuje činom».

8. Savjetodavnim radom Stjepko se Težak intenzivno počeo baviti u vrijeme kad je glavnina njegova kroatističkog opusa već bila zaokružena i taj mu je opus, kako je već istaknuto, bio pouzdanom osnovom u davanju preporuka i savjeta, u razrješavanju dvojba i otklanjanju nedoumica. Nesklon pretjerivanjima, prečacima i nametanjima bilo koje vrste (od bezbolna uklanjanja razlika do nakaradnih novotvorenica), Težak je, pišući savjete, premda nerijetko u vremenskome tjesnacu, postupno i staloženo pisao osebujnu, svoju vlastitu priču o slabim mjestima hrvatskoga standardnog jezika uvjeren da se ona s nešto truda mogu uspješno ukloniti. Zato, kad se čitaju kontinuirano, njegovi savjetodavni članci, matoševski rečeno,

odaju «jedne duše tajnu», duše kojoj smo zbog svega ovdje rečenog pripravni oprostiti pokoje uočeno slabo mjesto: od mjestimične nedorađenosti i fragmentarnosti, preko preobilna, pa i zališna oprimjerivanja do neslaganja i ponavljanja.

Na kraju, treba reći i to da su upravo bogata savjetodavna zauzetost i djelatnost posigurno pripomogle tomu da je Stjepko Težak, nažalost posthumno, za svoj doprinos jezikoslovnoj kroatistici nagrađen «Medaljom Stjepana Ivšića» na Četvrtome hrvatskom slavističkom kongresu koji je održan u Varaždinu i Čakovcu od 4. do 8. rujna 2006. godine.

LITERATURA

Težak, Stjepko (1991): *Hrvatski naš svagdašnji*, Zagreb: Školske novine

Težak, Stjepko (1995) *Hrvatski naš osebujni*, Zagreb: Školske novine

Težak, Stjepko (1999) *Hrvatski naš (ne)zaboravljeni*, Zagreb: Tipex

Težak, Stjepko (2000) *Hrvatski naš osebujni*, Zagreb: Školske novine

LANGUAGE ADVISOR STJEPKO TEŽAK

Marko Samardžija

**Faculty of Philosophy
University of Zagreb**

Summary

The paper presents the comprehensive activity of Professor Stjepko Težak (1926 – 2006) as a language planner and purist over a long period. His viewpoints regarding the position, the nature and the name of the Croatian language as well as his attitude towards terminological doubts, synonymy and loan words in Croatian are analysed in detail.

Key words: *Stjepko Težak, language nurturing, language culture*

O autoru

Marko Samardžija, doktor filoloških znanosti, grana kroatistika, redoviti profesor Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, voditelj kolegija Hrvatski standardni jezik.